

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 4Co/145/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1117209310
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 05. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Valéria Kleinová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2020:1117209310.1

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Valérie Kleinovej a členov senátu Mgr. Ingrid Degmovej Pospíšilovej a JUDr. Anny Kašajovej v právnej veci žalobcu: Y., F. M., zaregistrovaná na Ministerstve vnútra SR ako občianske združenie pod č. WS/ 1-900/90-7923, R.: XX XXX XXX, M. M. W. X, Z., zast. JUDr. Dagmar Kubovičová, advokátka, so sídlom Námestie Biely kríž 3, P. O. Box 39, Bratislava, proti žalovanému: F., M..L..T., R.: XX XXX XXX, M. M.Y. H. na N. XX, Z., zast. Malata, Pružinský, Hegedúš & Partners s.r.o., IČO: 47 239 921, so sídlom Twin City Tower, Mlynské nivy 10, Bratislava, o zaplatenie 520 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I zo dňa 10. septembra 2018 č.k. 11Ca 5/2017-70 v spojení s opravným uznesením zo dňa 17. októbra 2018 č.k. 11Ca 5/2017-115 takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v spojení s opravným uznesením zo dňa 17.10.2018 č.k. 11Ca 5/2017-115 z r u š u j e a v e c v r a c i a na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom v spojení s opravným uznesením č.k. 11Ca 5/2017-115 zo dňa 17.10.2018 uložil súd prvej inštancie žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 520 eur s úrokom z omeškania vo výške 5,05% ročne z priznanej sumy od 01.01.2016 do zaplatenia, do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku. Žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

2. V odôvodnení svojho rozhodnutia skonštatoval, že žalobca sa podanou žalobou domáhal od žalovaného ako prevádzkovateľa ubytovacieho zariadenia M. Z. L. & K., na adrese: H. na N. XX, Z., zaradeného podľa ust. § 3 vyhlášky Ministerstva hospodárstva SR č. 277/2008 Z.z. do kategórie 3* hotel, zaplatenia sumy 520 eur s príslušenstvom ako organizácia kolektívnej správy vykonávajúca kolektívnu správu majetkových práv autorov a iných nositeľov práv k literárnym, dramatickým, hudobnodramatickým, choreografickým, audiovizuálnym, fotografickým dielam, dielam výtvarného umenia, architektonickým dielam a dielam úžitkového umenia, pričom v zmysle ods. 11 písm. b) Oprávnenia vykonával dobrovoľnú kolektívnu správu aj v odbore verejného prenosu akýmikoľvek technickými prostriedkami. Poznamenal, že podľa žalobcu jeho postavenie organizácie kolektívnej správy vyplýva na základe Oprávnenia Ministerstva kultúry SR č. MK-1587/2016-232/í 0421 zo dňa 18.08.2016 aj z novej právnej úpravy, konkrétne z ust. § 90 ods. 1 autorského zákona č. 185/2015 Z.z. platného od 01.01.2016, ktorý v prípade posudzovania vzniku právnych vzťahov vzniknutých pred 01.01.2016 a nárokoch z nich vyplývajúcich, odkazuje na predpis účinný do 31.12.2015, t.j. autorský zákon č. 618/2003 Z.z.. Uvedol, že žalobca svoju žalobu odôvodnil skutkovo tým, že žalovaný v roku 2015 realizoval v ním prevádzkovanom ubytovacom zariadení prostredníctvom 10 kusov zvukovoobrazových zariadení (Tv), umiestnených v izbách tohto zariadenia určených pre hostí, bez súhlasu autorov (t.j. neoprávnene) ďalší verejný prenos, čím došlo z jeho strany k zásahu do výhradných autorských práv autorov zastúpených organizáciou žalobcu, v dôsledku čoho mu vznikol voči žalovanému nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia. Zdôraznil, že verejné deklarovanie zvukovo-obrazových zariadení v ubytovacom zariadení žalovaného znamená to, čo sa pod tým obvykle vykladá,

teda, že na izbách ubytovacieho zariadenia sú umiestnené zariadenia vybavené signálom tak, aby tieto mohli ubytovaní hostia používať na účely, na ktoré sú určené, teda na sledovanie televíznych programov. S poukazom na ustálenú súdnu prax (rozsudok Súdneho dvora EÚ zo dňa 07.12.2006, sp. zn. C-306/05, rozsudok Súdneho dvora EÚ zo dňa 12.03.2012, sp. zn. C-162/10, uznesenie Súdneho dvora EÚ zo dňa 18.03.2010, sp. zn. C-136/09), výzvu generálneho sekretariátu Komisie európskych spoločenstiev zo dňa 18.10.2005 zaslanú Ministerstvu zahraničných vecí ČR a právnu teóriu konštatoval, že poskytovanie signálu prostredníctvom technických zariadení pre klientov ubytovacích zariadení sa považuje za verejný prenos diel. Čiže ak mal žalovaný vo svojej prevádzke umiestnené zvukovoobrazové zariadenia vybavené signálom, mal za to, že týmto samotným dochádzalo k ďalšiemu verejnému prenosu. Vzhľadom na znenie ust. § 18 ods. 2 písm. h), § 48 ods. 1, § 84 ods. 1 autorského zákona č. 618/2003 Z.z. uviedol, že pokiaľ žalovaný chcel v roku 2015 realizovať verejný prenos prostredníctvom zvukovoobrazových zariadení, musel mať súhlas na používanie predmetov ochrany, ktoré sú súčasťou televízneho vysielania, čiže bol povinný uzavrieť s organizáciami kolektívnej správy, ktoré zastupujú autorov a nositeľov práv, hromadné licenčné zmluvy. Poznamenal, že nie je jedinou organizáciou kolektívnej správy v Slovenskej republike, a okrem neho sú tu ďalšie dve, a to M. a M., vo vzťahu ku ktorým sa domnieval, že žalovaný mal s nimi pre rok 2015 uzatvorené licenčné zmluvy. Uviedol, že uzatvorením zmluvy so M. žalovaný získal súhlas autorov a iných nositeľov práv k hudobným dielam a uzatvorením zmluvy so M. získal súhlas výkonných umelcov, výrobcov zvukových záznamov a výrobcov zvukovoobrazových záznamov a vysielateľov a iných nositeľov týchto práv. Keďže žalovaný používal predmety ochrany verejným prenosom aj napriek tomu, že pred začatím ich používania nezískal súhlas nositeľov práv zastúpených organizáciou žalobcu s používaním týchto diel (pretože s organizáciou žalobcu neuzatvoril hromadnú licenčnú zmluvu na používanie týchto predmetov ochrany, aj keď bol povinný ju uzatvoriť), mal za to, že sa dopúšťal neoprávneného používania autorských diel spočívajúceho v zásahu do práv autorov bez súhlasu autorov alebo nositeľov práv, resp. žalobcu ako ich zástupcu. S poukazom na znenie ust. § 56 ods. 1 písm. g) autorského zákona č. 618/2003 Z.z. následne zdôraznil, že s touto skutočnosťou je priamo spojená povinnosť vydať bezdôvodné obohatenie. Pre vznik nároku organizácie kolektívnej správy na vydanie bezdôvodného obohatenia považoval za potrebné preukázať povinnosť používateľa mať uzatvorenú hromadnú licenčnú zmluvu, čo podľa jeho názoru preukázal. Preukazovanie konkrétnych autorov a konkrétnych predmetov ochrany, ktoré boli súčasťou vysielaní v roku 2015, považoval za nereálne, objektívne nemožné a nezmyselné, čomu svedčí podľa jeho tvrdenia aj ustálená judikatúra, pretože práve pre vylúčenie takýchto situácií s cieľom zabezpečenia ochrany práv autorov slúži inštitút kolektívnej správy, hromadnej licenčnej zmluvy, a tiež osobitná právna úprava nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia a právna úprava výšky bezdôvodného obohatenia v prípade neoprávnených zásahov do autorských práv. Uviedol, že v danom prípade sa výška bezdôvodného obohatenia odvíja od obvyklej odmeny, úlohou súdu bolo preto skúmať, za akú odmenu obvykle v čase, keď došlo zo strany žalovaného k neoprávnenému zásahu do žalobcom kolektívne spravovaných práv, poskytoval licencie iným používateľom. Obvyklá odmena môže byť len taká, za akú boli v rozhodnom období skutočne poskytované licencie iným používateľom a za akú používatelia licenciu získavali. Poznamenal, že uzatvoril 218 hromadných licenčných zmlúv a pri všetkých zmluvách bola dohodnutá odmena podľa jeho Sadzobníka, čo ju robí odmenou obvyklou. Nerešpektovanie takejto dohodnutej odmeny by znamenalo poskytnutie neoprávnenej výhody pre porušovateľov autorských práv oproti používateľom, ktorí si plnia svoje povinnosti. V danej súvislosti vo vzťahu k ním uvedenému výkladu pojmu obvyklá odmena upriamil pozornosť na uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. II ÚS 101/2011 zo dňa 24.03.2011. Na záver poukázal na vybrané rozhodnutia všeobecných súdov vydané v skutkovo a právne obdobných veciach týkajúcich sa vydania bezdôvodného obohatenia, v ktorých súdy uplatneným žalobám v plnom rozsahu vyhovel.

3. Vec rozhodol pôvodne platobným rozkazom č.k. 11Ca 5/2017-26 zo dňa 12.07.2017, ktorým žalobe v celom rozsahu vyhovel. V dôsledku žalovaným podaného vecne odôvodneného odporu však platobný rozkaz uznesením č.k. 11Ca 5/2017-39 zo dňa 01.03.2018 zrušil. Poznamenal, že žalovaný v podanom odpore namietal, že žalobca v rozpore s princípmi civilného procesu svoj domnelý právny nárok žiadnym hodnoverným spôsobom nepreukázal, a teda neuniesol dôkazné bremeno, ktoré ho ako žalobcu zaťažuje. Ďalej uviedol, že žalobca celý svoj domnelý právny nárok odvodzoval iba od lustrácie z internetových stránok, pričom k žalobe pripojil printscreen údajnej jeho stránky, ktorý mal slúžiť ako dôkaz o verejnom prenose uskutočňovanom v jeho ubytovacom zariadení. Vôbec však nepreukázal, že webová stránka, na ktorú sa odvolával, skutočne patrí osobe žalovaného; že informácie na predmetnej stránke sa týkajú jeho ubytovacieho zariadenia; a že informácie pochádzajúce zo žalobcom predloženého printscreenu sú pravdivé. Argumentoval, že žalobca len veľmi formalisticky a alibisticky konštatoval,

že deklarovanie zvukovoobrazových zariadení (televízorov) v ubytovacom zariadení má znamenať, že v izbách ubytovacieho zariadenia sú umiestnené zariadenia vybavené signálom tak, aby bolo možné prostredníctvom nich sledovanie televíznych programov. Vôbec však nepreukázal, že zvukovoobrazové zariadenia boli v roku 2015 skutočne v jeho ubytovacom zariadení prítomné, ani že by boli pripojené na televízny signál a zároveň, že by tieto skutočne spĺňali definíciu verejného prenosu. V tejto súvislosti uviedol, že právny nárok žalobcu nesmie byť založený a odôvodnený a už vôbec nie súdom priznaný na podklade domnienok a prianí žalobcu. S poukazom na negatívnu dôkaznú teóriu vyhodnotil, že nie je možné od neho spravodlivo požadovať, aby preukázal, že v rozhodnom období (v roku 2015) nedochádzalo v jeho ubytovacom zariadení k verejnému prenosu, a teda, že nebol povinný uzatvoriť zo žalobcom hromadnú licenčnú zmluvu. Vo vzťahu k žalobcom predloženému printscreenu webovej stránky, zhotovenému dňa 04.04.2017, poznamenal, že žalobca, ktorý sa žalobou voči nemu domáha vydania bezdôvodného obohatenia, ktoré mal údajne získať ešte v roku 2015, na podporu svojho domnelého nároku nepredložil jediný relevantný dôkaz, nakoľko ním predložené informácie nepochádzajú zo stránky žalovaného, ale z webovej stránky (uvedenej v záhlaví listu č. 4 pripojeného k žalobe), ktorá ani len nie je plne čitateľná, a ktorej pôvod a hodnovernosť nie je absolútne preukázaná. Nesúhlasil tiež s tým, že žalobca svoj domnelý právny nárok odôvodňuje domnienkou, že mal uzatvorené licenčné zmluvy pre rok 2015 so M. a M., pretože dôvodnosť tejto domnienky je opäť iba v rovine konštatovaného tvrdenia žalobcu, ktoré nijako nepreukázal. V súvislosti s odvolávaním sa žalobcu na rozsiahle množstvo príloh, ktoré obsahujú len zoznam nositeľov práv, ktorých žalobca zastupuje, zoznam zahraničných organizácií, s ktorými má žalobca recipročné zmluvy o zastupovaní, a zoznam predmetov ochrany a hromadné licenčné zmluvy, uviedol, že predmetnými dôkazmi mohol žalobca nanajvýš preukázať iba to, že v roku 2015 uzatváral hromadné licenčné zmluvy s inými subjektmi a za aké ceny, a aké subjekty zastupoval. Ani náznakom však podľa jeho názoru nepreukázal, že by mal v roku 2015 povinnosť s ním uzavrieť hromadnú licenčnú zmluvu. Keďže voči žalobcovi (ani ním zastupovaným subjektom) nebol povinný na plnenie žiadnych povinností, mal za to, že ako žalovanému subjektu mu v tomto konaní nesvedčí pasívna vecná legitímácia. Na základe týchto skutočností žalovaný nárok v celom rozsahu neuznal a žiadal, aby súd žalobu ako nedôvodnú zamietol a priznal mu náhradu trov konania v plnom rozsahu.

4. Ďalej poznamenal, že žalobca k tvrdeniam žalovaného obsiahnutým v odpore uviedol, že preukázal dostatočne skutočnosť, že v izbách ubytovacieho zariadenia prevádzkovaného žalovaným bolo v roku 2015 umiestnených 10 zvukovoobrazových zariadení vybavených signálom spôsobilým na ďalší verejný prenos ním spravovaných diel, a to záznamom z webovej stránky žalovaného, kde sám žalovaný verejne vyhlásil, že v ním prevádzkovanom ubytovacom zariadení je 10 nadštandardných 2-lôžkových apartmánov vybavených „Tv“. Tvrdenia žalovaného o tom, že nebolo preukázané, že žalovanému patrí daná webová stránka, že informácie na nej sa týkajú jeho ubytovacieho zariadenia, a že informácie na printscreeene sú pravdivé, ako aj to, že tento dôkaz nie je plne čitateľný, vyhodnotil len ako účelovú a nijakým dôkazom nepodporenú obranu žalovaného. Predložené dôkazy považoval za plne čitateľné, hodnoverné a presvedčivo preukazujúce skutočnosť, že žalovaný mal v roku 2015 v izbách ním prevádzkovaného ubytovacieho zariadenia umiestnených 10 zvukovoobrazových zariadení, prostredníctvom ktorých vykonával ďalší verejný prenos. Opäť zdôraznil, že verejné deklarovanie zvukovoobrazových zariadení v ubytovacom zariadení žalovaného znamená, že na izbách ubytovacieho zariadenia sú umiestnené zariadenia vybavené signálom tak, aby tieto mohli ubytovaní hostia používať na účely, na ktoré sú určené, teda na sledovanie televíznych programov. Navyše uviedol, že takéto verejné vyhlásenia žalovaného sú prednostne adresované klientom hotelového zariadenia, t.j. spotrebiteľom, čiže nepravdivosť takéhoto vyhlásenia by znamenala porušenie ust. § 6 vyhlášky č. 277/2008 Z.z. (vnútorná vybavenosť ubytovacích zariadení musí byť funkčná), klamlivú obchodnú prax podľa ust. § 8 ods. 1 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, a tiež klamlivú reklamu podľa ust. § 45 Obchodného zákonníka. V tejto súvislosti poukázal tiež na ust. § 496 ods. 1 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého, cit.: „Za dohodu o vlastnostiach, účele a akosti sa pri spotrebiteľských zmluvách považuje také plnenie, o ktoré prejavil spotrebiteľ záujem, a ktoré sa zhoduje s popisom poskytnutým dodávateľom, výrobcom alebo jeho zástupcom v akejkoľvek verejne prístupnej forme, najmä reklamou, propagáciou a označením tovaru.“, a zdôraznil, že verejné vyhlásenia žalovaného sú pre neho voči klientom ubytovacieho zariadenia právne záväzné. Vzhľadom na povahu veci preto zastával názor, že žalovaný poskytoval klientom funkčné televízne prijímače riadne vybavené televíznym signálom, čiže spôsobilé slúžiť na účel, na ktorý boli určené. Takýto predpoklad je podľa jeho názoru notoriou vyplývajúcou z povahy veci, ktorý možno považovať v spojení s predloženými dôkazmi za riadne a plne preukázaný. Žalovaného tvrdenia o nepreukázaní počtu, funkčnosti zvukovoobrazových

zariadení a ich spôsobilosti sprostredkovať signál vyhodnotil preto len ako účelovú a ničím nepodloženú obranu žalovaného. Vo vzťahu k tvrdeniu žalovaného, že nepreukázal a ani sa nepokúsil preukázať, že by žalovanému vznikla povinnosť uzavrieť so žalobcom hromadnú licenčnú zmluvu, argumentoval, že žalovaný svoje tvrdenie ničím neodôvodnil, a ani sa nevyjadril k argumentácii uvedenej v žalobe, z ktorej podľa jeho názoru jasne vyplýva, že žalovaný túto povinnosť mal, a v dôsledku jej nespĺnenia mu vznikla povinnosť vydať bezdôvodné obohatenie. Uviedol, že v zmysle právnej úpravy bolo povinnosťou žalovaného preukazovať, či a v akom rozsahu nositelia práv vylúčili kolektívnu správu práv a zverili výkon svojich majetkových práv inému subjektu. Zdôraznil, že pre vznik nároku organizácie kolektívnej správy na domáhanie sa vydania bezdôvodného obohatenia je v zmysle inštitútu kolektívnej správy potrebné preukázanie povinnosti používateľa mať uzatvorenú hromadnú licenčnú zmluvu, pričom je postačujúce, keď organizácia kolektívnej správy preukáže aspoň druhovo, akých nositeľov práv zastupuje, a že dochádzalo k produkcii diel autorov zastupovaných danou organizáciou kolektívnej správy. Za notoricky známu považoval skutočnosť, že súčasťou každého verejného prenosu v roku 2016 nevyhnutne boli a museli byť diela literárne, dramatické, hudobnodramatické, choreografické, audiovizuálne, fotografické, výtvarného umenia, architektonické a úžitkového umenia, z čoho vyplýva, že pri každom televíznom vysielaní dochádza k vysielaniu audiovizuálnych diel, v ktorých sú prvotným, nevyhnutným a podstatným základom tvorivé zložky, ktoré zastupuje (najmä réžia, scenár, literárna predloha, dialógy), nakoľko bez týchto zložiek by sa nemohlo hovoriť o audiovizuálnom diele, tobôž nie o jeho televíznom vysielaní, prípadne verejnom prenose technickými zariadeniami. Považoval za nesporné, že diela okruhu autorov zastupovaných jeho organizáciou tvoria výraznú väčšinu tvorivej, autorsko-právne relevantnej zložky televízneho vysielania, pretože ide najmä o diela autorov audiovizuálnych diel, ktorými sú medzi inými aj režisér a scenárista audiovizuálneho diela, alebo aj autorov literárnych diel predlôh, prekladu a úpravy dialógov zahraničných audiovizuálnych diel, autori výtvarných diel, napr. pri animovaných filmoch atď.. Napriek tejto notoriete založil do spisu prehľad druhov predmetov ochrany, ku ktorým vykonáva v zmysle oprávnenia Ministerstva kultúry SR správu, a ktoré boli použité v roku 2015 vo vysielaniach aspoň základných slovenských televíznych staníc. Uviedol, že na svojej webovej stránke uverejňuje zoznamy nositeľov práv, ktorých zastupuje na zmluvnom základe, pričom v roku 2015 zastupoval na základe zmlúv o zastupovaní 2.933 slovenských nositeľov práv. Napriek tomu, že zoznam autorov bol a je verejne prístupný, spolu so žalobou predložil aj zoznam ním zastupovaných nositeľov práv v SR, ako aj zoznam zahraničných organizácií kolektívnej správy práv, s ktorými má uzatvorené recipročné zmluvy o zastupovaní, na základe ktorých zastupuje v SR všetkých autorov, ktorých uvedené organizácie kolektívnej správy zastupujú v ich domovských štátoch. Zmluvy, ktoré uzatvára so všetkými nositeľmi práv sú rovnaké typizované zmluvy o zastupovaní, ktoré sú verejne dostupné na jeho webovej stránke rovnako ako hromadné licenčné zmluvy. Ako príklad predložil celkom 13 zmlúv o zastupovaní slovenských nositeľov práv, jednu recipročnú zmluvu a zoznam niektorých použitých predmetov ochrany z roku 2015 troch nositeľov práv, s ktorými uzatvoril zmluvy o zastupovaní. Poznamenal, že tak učinil nad rámec potreby dokazovania. Vykonanie dokazovania preukazovaním všetkých konkrétnych autorov a konkrétnych predmetov ochrany, ktoré boli súčasťou vysielaní v roku 2015, považoval inak za nereálne, objektívne nemožné a nezmyselné, pretože práve pre vylúčenie takýchto situácií s cieľom zabezpečenia ochrany práv autorov bol zavedený inštitút kolektívnej správy a hromadnej licenčnej zmluvy. Napriek tomu však predložil štatistiku vysielania aspoň základných slovenských televíznych staníc s uvedením použitých predmetov ochrany, s tým že ide o zoznam obsahujúci viac ako 170.000 položiek. Vzhľadom k tomu, že žalovaný s ním ako jedinou organizáciou kolektívnej správy v SR oprávnenou na základe priameho mandátu vykonávať správu majetkových práv autorov a iných nositeľov práv k literárnym, dramatickým, hudobnodramatickým, choreografickým, audiovizuálnym, fotografickým dielam, dielam výtvarného umenia, architektonickým dielam a dielam úžitkového umenia, neuzatvoril hromadnú licenčnú zmluvu na použitie týchto predmetov ochrany, a ďalší verejný prenos realizoval neoprávnené, podľa jeho názoru zasiahol do práv autorov a nositeľov práv zastupovaných jeho organizáciou a v zmysle ust. § 56 ods. 1 písm. g) autorského zákona č. 618/2003 Z.z. mu vznikla ako neoprávnenému používateľovi povinnosť vydať bezdôvodné obohatenie v zákonom ustanovenej výške zodpovedajúcej dvojnásobku obvyklej licenčnej odmeny. Pri určení výšky bezdôvodného obohatenia za neoprávnené používanie predmetov ochrany vychádzal z obvyklej odmeny, teda zo Sadzobníka uverejneného na jeho webovej stránke a z počtu technických zariadení žalovaného v jeho prevádzke (10 ks Tv). Obvyklú licenčnú odmenu za rok 2015 určil potom vo výške 260 eur x 2, t.j. 520 eur, pričom vo vzťahu k oprávnenosti požadovať dvojnásobok primeranej odmeny poukázal na rozsudok Súdneho dvora EÚ sp. zn. C-367/2015. Uviedol tiež, že organizácie kolektívnej správy zohľadňujú pri tvorbe sadzobníka odmien za použitie predmetov ochrany (diel u autorov a umeleckých výkonov u výkonných umelcov) viaceré kritéria, a to: okolnosti použitia predmetov ochrany, najmä samotný charakter toho ktorého použitia (či

ide napr. o televízne vysielanie, verejné vykonanie na scéne, atď.); počet zastupovaných nositeľov práv; rozsah typov predmetov ochrany zastupovaných jednotlivými organizáciami kolektívnej správy (kde má najširšie portfólio zo všetkých organizácií kolektívnej správy žalobca, M. zastupuje len práva autorov k hudobným dielam); počet použitých predmetov ochrany, ktorý narastá s počtom televíznych kanálov; a v poslednom rade najdôležitejšie kritérium váha, význam a charakter jednotlivých zložiek predmetov ochrany (t.j. portfólio organizácie kolektívnej správy) v rámci toho ktorého spôsobu použitia. Na záver zdôraznil, že licenčné odmeny podľa jeho Sadzobníka sú odmenami obvyklými a inými používateľmi rešpektovanými.

5. Z listinných dôkazov založených v súdnom spise súd prvej inštancie zistil, že na základe oprávnenia Ministerstva kultúry SR bola spoločnosť žalobcu oprávnená na výkon kolektívnej správy práv podľa zákona č. 618/2003 Z.z. o autorskom práve a právach súvisiacich s autorským právom. Z výpisu z webovej stránky založeného na čl. 4 súdneho spisu mal preukázané, že žalovaný ponúkal vo svojom 3* zariadení 10 nadštandardných 2-lôžkových apartmánov s Tv a internetom. Listom zo dňa 21.01.2017 sa žalobca domáhal od žalovaného vydania bezdôvodného obohatenia a listom zo dňa 07.04.2017 mu navrhol uzatvorenie dohody o urovnaní. Podľa sadzobníka licenčných odmien žalobcu bola pre 3* hotel určená sadzba za zvukovoobrazové zariadenie 26 eur.

6. Konštatoval, že v predmetnej veci ide o drobný spor s hodnotou 520 eur, a podľa ust. § 177 ods. 2 a § 219 ods. 3 C.s.p. oznámil na úradnej tabuli a webovej stránke súdu, že dňa 10.09.2018 o 08:30 hod. bude v danej veci verejne vyhlásený rozsudok.

7. Vec posúdil právne podľa ust. § 5 ods. 14, § 48 ods. 1, § 49 ods. 1, 2, § 56 ods. 1 písm. g), § 79 ods. 1, § 81 ods. 1 písm. h), i), j) zákona č. 618/2003 Z.z. o autorskom práve a právach súvisiacich s autorským právom (autorský zákon), § 517 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z. a dospel k záveru, že nárok žalobcu je v celom rozsahu dôvodný, preto jeho žalobe vyhovel. V prvom rade sa zaoberal otázkou aktívnej vecnej legitímácie žalobcu a vychádzajúc z jednotlivých ustanovení zákona č. 618/2003 Z.z. o autorskom práve a právach súvisiacich s autorským právom (autorský zákon), ktorý definuje organizáciu kolektívnej správy ako právnickú osobu, ktorej bolo udelené oprávnenie na výkon kolektívnej správy, ako aj z listinných dôkazov založených v súdnom spise, najmä z rozhodnutia Ministerstva kultúry SR č.k. MK-663/2010-70/6165 zo dňa 11.05.2010, ktorým bolo žalobcovi udelené oprávnenie na výkon kolektívnej správy práv okrem iného aj v odbore verejného rozširovania rozmnoženiny literárneho, dramatického, hudobnodramatického, choreografického, audiovizuálneho, fotografického diela, diela výtvarného umenia, architektonického diela alebo diela úžitkového umenia vypožičaním, ustálil, že žalobca je ako organizácia kolektívnej správy aktívne vecne legitimovaný domáhať sa vydania bezdôvodného obohatenia, preto sa ďalej zaoberal už len výškou žalovanej sumy, pričom prihliadal aj na námietky žalovaného. K námietke žalovaného, že žalobca nepreukázal žalovaný nárok, a že existencia televízneho alebo rozhlasového prijímača nezakladá nárok na úhradu paušálnej sumy, uviedol, že žalovaný mal pre rok 2015 uzatvorené zmluvy so M. a M., nemal však uzatvorenú hromadnú licenčnú zmluvu so žalobcom, ktorej uzavretie je predpokladom využívania diel autorov prostredníctvom verejného prenosu. Zdôraznil, že podstatou udelennej licencie je právo a nie povinnosť používať predmety ochrany. Keďže žalovaný prostredníctvom internetovej stránky deklaroval, že vo svojom zariadení má izby vybavené televíznym prijímačom, konštatoval, že bol používateľom predmetov ochrany práv autorov. S poukazom na skutočnosť, že žalobca vychádzal pri určení výšky bezdôvodného obohatenia z údajov uvedených na internetovej stránke, kde bolo uvedené, že v ubytovacom zariadení je 10 izieb vybavených televíznym prijímačom, čo preukázal výpisom z internetovej stránky ubytovacieho zariadenia žalovaného z rozhodného obdobia (za ktoré sa domáhal vydania bezdôvodného obohatenia), konštatoval, že z daného výpisu bez pochybností vyplývalo, že tvrdenie žalobcu je pravdivé. Zároveň uviedol, že žalobca nemal dôvod neveriť informáciám uvedeným žalovaným na jeho webovej stránke, pretože boli prístupné verejnosti, pričom poznamenal, že podľa jeho názoru žalovaný poskytoval verejnosti pravdivé informácie. Na základe týchto skutočností preto vyhodnotil, že nebol daný dôvod na postup žalobcu podľa ust. § 81 ods. 4 autorského zákona č. 618/2003 Z.z., ktoré mu neukladalo povinnosť skúmať počet televíznych a rozhlasových prijímačov v ubytovacích zariadeniach, nakoľko bolo povinnosťou žalovaného uzavrieť hromadnú licenčnú zmluvu za účelom získania súhlasu s používaním diel autorov. Vzhľadom k tomu, že žalovaný mal uzavreté licenčné zmluvy s organizáciami kolektívnej správy SOZA a SLOVGRAM, vyslovil názor, že si bol vedomý, že na používanie diel autorov sa vyžaduje ich súhlas, a to uzavretím licenčnej zmluvy. Pokiaľ sa žalovaný domnieval, že na používanie diel všetkých autorov formou verejného prenosu postačuje uzavretie licenčnej zmluvy len s dvomi vyššie uvedenými organizáciami

kolektívnej správy, uviedol, že to zakladá omyl na jeho strane, ktorý ho neospravedlňuje a nezbavuje povinnosti uzavrieť hromadnú licenčnú zmluvu na používanie predmetov ochrany práv autorov, ktorých zastupuje žalobca. K tvrdeniu žalovaného, že žalobca v konaní nepreukázal, že zvukovoobrazové zariadenia boli v roku 2015 skutočne v ubytovacom zariadení prítomné, a že boli pripojené na televízny signál, a teda spĺňali definíciu verejného prenosu, poukázal na výklad ust. § 5 ods. 14 autorského zákona č. 618/2003 Z.z. uskutočnený Ministerstvom kultúry SR a na rozsudok Súdneho dvora EÚ č. C-306-05, ktorý sa zaoberal otázkou, či existencia rozhlasových a televíznych prijímačov na hotelových izbách je verejným prenosom, v rámci ktorého rozhodol, že hoci samotné zabezpečenie fyzických zariadení nepredstavuje verejný prenos, poskytovanie signálu hotelovým zariadením prostredníctvom televíznych prijímačov klientom, ktorí sú ubytovaní v izbách tohto zariadenia, predstavuje nezávisle od používanej techniky prenosu signálu verejný prenos. Vychádzajúc z uvedeného vyhodnotil, že pokiaľ hotelové zariadenie poskytne prostredníctvom umiestnených televíznych a rozhlasových prijímačov svojim klientom ubytovaným v hotelových izbách alebo nachádzajúcim sa v akýchkoľvek priestoroch tohto zariadenia signál, ide o verejný prenos bez toho, aby bolo potrebné skúmať, aká technika prenosu signálu sa použila. Konštatoval, že hotelové zariadenie je subjektom, ktorý s vedomím dôsledkov svojho konania sprostredkúva svojim klientom prístup k predmetu ochrany, pričom súkromná povaha hotelových izieb nebráni tomu, aby sa prenos signálu považoval za verejný prenos. Pokiaľ teda žalovaný poskytoval prostredníctvom svojho ubytovacieho zariadenia na ubytovanie izby vybavené televíznym a rozhlasovým prijímačom zabezpečeným signálom, bolo podľa jeho názoru nepochybné, že išlo o verejný prenos. Navyše považoval za logické, že ak žalovaný ponúkal svojim klientom izby vybavené televíznym prijímačom, dané zariadenia boli funkčné a opatrené signálom.

8. Vzhľadom na tieto skutočnosti vyhodnotil, že žalovaný sa na úkor autorov, ktorých zastupuje žalobca, bezdôvodne obohatil tým, že prostredníctvom televíznych a rozhlasových prijímačov poskytol signál na uskutočnenie verejného prenosu bez toho, aby mu bol udelený súhlas zo strany autorov. Pri posudzovaní výšky žalovanej sumy 520 eur vychádzal z dvojnásobku obvyklej odmeny za obdobie od 01.01.2015 do 31.12.2015, zo sadzobníka licenčných odmien žalobcu, ktorým bola určená odmena za jedno zvukovoobrazové zariadenie pre hotel kategórie 3* vo výške 26 eur, a z počtu izieb vybavených televíznym a rozhlasovým prijímačom (10), t.j. $10 \times 26 \text{ eur} = 260 \text{ eur}$ za rok $\times 2 = 520 \text{ eur}$ za rok. Nakoľko žalovaný sa dostal do omeškania s úhradou tejto sumy, žalobcovi priznal aj zákonný úrok z omeškania vo výške 5,05% ročne zo žalovanej sumy 520 eur od 01.01.2016 do zaplatenia.

9. O nároku na náhradu trov konania rozhodol podľa ust. § 255 ods. 1 C.s.p. a žalobcovi, ktorý bol v konaní v celom rozsahu úspešný, priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

10. Proti tomuto rozsudku podal žalovaný prostredníctvom svojho právneho zástupcu riadne a včas odvolanie a žiadal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmeniť a žalobu zamietnuť a žalobcovi uložiť povinnosť nahradiť mu trovy konania v rozsahu 100%, alebo ho zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Súčasne si uplatnil náhradu trov odvolacieho konania. Odvolanie podal z dôvodov, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam; napadnutý rozsudok vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci z dôvodu, že súd prvej inštancie mu nesprávnym procesným postupom znemožnil uskutočňovať jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces. Vo vzťahu k procesnému postupu súdu prvej inštancie namietal, že súd prvej inštancie tým, že rozhodol predmetnú vec s odkazom na ust. § 177 ods. 2 C.s.p. bez nariadenia pojednávania, bez toho, aby mal možnosť vyjadriť sa k takémuto postupu, mu znemožnil uskutočňovať jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces. V tejto súvislosti zároveň uviedol, že ak by súd prvej inštancie nariadil vo veci pojednávanie, z jeho priebehu mohol ustáliť, že dôkazy predložené žalobcom nepreukazujú bezdôvodné obohatenie na jeho strane, a že žalobu žalobcu je na mieste zamietnuť. Ďalej namietal, že napadnuté rozhodnutie je založené iba na tvrdení žalobcu, v ktorom vo vzťahu k jeho osobe uviedol, že v roku 2015 ponúkal 10 nadštandardných 2-lôžkových apartmánov s Tv a internetom, čo malo podľa žalobcu vyplývať z výpisu z jeho webovej stránky. Vyjadril nesúhlas s tým, že súd prvej inštancie aj napriek tomu, že predmetný výpis spochybnil, túto skutočnosť do úvahy nevezal. Takéto pochybenie súdu pri vyhodnocovaní dôkazov zakladá podľa jeho názoru dôvod na zrušenie napadnutého rozhodnutia pre jeho nezákonnosť a nesprávnosť. Opäť trval na tom, že žalobca neuniesol dôkazné bremeno ohľadom svojho tvrdenia, že údaje vyplývajúce z predloženého výpisu sú pravdivé a týkajú sa jeho osoby. V súvislosti s konštatovaním súdu prvej inštancie, že pre rok 2015 mal uzatvorené zmluvy so M. a M., uviedol, že daná skutočnosť z vykonaného dokazovania nevyplýva, a okrem toho

pripomenul, že domnienky žalobcu týkajúce sa uzatvorenia týchto zmlúv označil za ničím nepodložené tvrdenia už v podanom odpore. Poznamenal, že keby aj mal uzatvorené zmluvy so M. a M., uvedené by mu bez ďalšieho nezakladalo povinnosť mať takúto zmluvu uzatvorenú aj so žalobcom. Namietal, že súd prvej inštancie v tejto časti odôvodnenia rozsudku iba nekriticky prevzal tvrdenia žalobcu, s ktorých pravdivosťou sa žiadnym spôsobom nevysporiadal. Vo vzťahu k časti odôvodnenia napadnutého rozsudku, v ktorej podľa jeho tvrdenia súd prvej inštancie vychádzal z premisy, že v rozhodnom období poskytoval na ubytovanie izby vybavené televíznym a rozhlasovým prijímačom zabezpečeným signálom, z čoho následne v rozpore s vykonaným dokazovaním vyvodil, že išlo o verejný prenos, uviedol, že je neprípustné, aby súd založil svoje rozhodnutie na domnienkach a úvahách, ktoré nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní. Zdôraznil, že od neho ako odvolateľa v pozícii žalovaného, ktorý musel vyvracať tvrdenia žalobcu, nemožno spravodlivo požadovať, aby v konaní používal tak širokú argumentáciu, ktorá by obsiahla aj prípadné budúce úvahy súdu o určitých skutočnostiach. Uviedol, že v zmysle negatívnej dôkaznej teórie nevie súdu preukázať, že žalobcom predložené výpisy nie sú z jeho stránky. V opačnom prípade by súd otočením dôkazného bremena na jeho osobu podľa jeho názoru neprímerane a v rozpore so základnými zásadami civilného procesu zvýhodnil žalobcu, ktorý je stranou povinnou jasne preukázať svoje tvrdenia na podporu uplatneného nároku. Keďže argumentácia žalobcu sa niesla iba v rovine tvrdení a domnienok, mal za to, že žalobca svoje dôkazné bremeno neunesol. Napadnuté rozhodnutie a jeho odôvodnenie vyhodnotil preto ako prekvapivé, zmätočné a vychádzajúce z nesprávneho právneho posúdenia veci. Uviedol, že súd prvej inštancie vec nesprávne právne posúdil, keď ustálil, že v rozhodnom období ponúkal izby s Tv a rozhlasom pripojeným na signál, a zdôraznil, že na uvedené nemalo vplyv ani poukazovanie na rozhodnutie Súdneho dvora EÚ. Mal za to, že súd prvej inštancie svojvoľným odklonom od základných ústavných zásad a základných zásad civilného procesu zasiahol do jeho práva na predvídateľnosť súdnych rozhodnutí a narušil jeho právnu istotu. Argumentoval, že súd prvej inštancie nerešpektoval rozhodovaciu činnosť najvyšších súdnych autorít, keď rozhodol v priamom rozpore s názorom Ústavného súdu SR (II. ÚS 102/2018, II. ÚS 35/2010, IV. 115/2003), podľa ktorého musia byť z odôvodnenia súdneho rozhodnutia zrejme všetky podstatné skutočnosti objasňujúce skutkový a právny základ rozhodnutia. Namietal tiež, že z napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie nie je vôbec zrejme, na základe akých úvah dospel k záveru o hodnovernosti žalobcom predložených výpisov z údajnej jeho stránky, nakoľko nebolo preukázané, že išlo skutočne o jeho stránku a ani to, že sa na tejto stránke skutočne nachádzal žalobcom prezentovaný obsah v rozhodujúcom čase. Uviedol, že oporu vo vykonanom dokazovaní nemá ani tvrdenie, s ktorým súd prvej inštancie pracoval ako s notoriou, a to, že údaje s printscreenu boli poskytované jeho osobou. Nebolo mu tiež zrejme z čoho súd prvej inštancie vychádzal, keď jeho údajne tvrdenia z printscreenu považoval za pravdivé, avšak ostatné jeho vyjadrenia predložené v konaní už za pravdivé nepovažoval, navyše, keď nemal preukázané, že autorom informácií z printscreenu je jeho osoba. Záver súdu prvej inštancie o dôvodnosti žalovaného nároku považoval vzhľadom na tieto skutočnosti preto za neudržateľný. S poukazom na judikát č. R V/1968 poznamenal, že zásada voľného hodnotenia dôkazov znamená, že postup voľného hodnotenia dôkazov musí byť objektivizovaný konceptom takého hodnotenia dôkazov, ktoré obostojí z hľadiska jeho prípadného rozporu so zákazom arbitrárnej jurisdikčnej ľubovôle. Voľnosť hodnotenia dôkazov neznamená, že súd nie je viazaný ústavnými princípmi predvídateľnosti a zákonnosti rozhodnutia, ale to, že konečné meritórne rozhodnutie by malo vykazovať logickú, funkčnú a teleologickú zhodu s priebehom konania. Hodnotiacia úvaha súdu musí vždy zodpovedať zásadám formálnej logiky, musí vychádzať zo zisteného skutkového stavu veci, nesmie byť v rozpore s prírodnými zákonmi a musí byť preskúmateľná v inštančnom postupe. Súd musí teda vychádzať zo všetkého, čo v konaní vyšlo najavo. Tieto skutočnosti má rešpektovať a musí správne určiť ich vzájomný vzťah. Podľa jeho názoru však celé napadnuté rozhodnutie pôsobí ako odôvodňované nie s istotou, ale pre istotu, pretože súd prvej inštancie použil na odôvodnenie svojho rozhodnutia argumenty, ktoré sú z hľadiska vnútornej konzistentnosti, správnosti a zákonnosti rozhodnutia absolútne neudržateľné. Zdôraznil, že súd prvej inštancie napadnutým rozhodnutím zasiahol do jeho práva na právnu istotu a predvídateľnosť súdnych rozhodnutí. Aj keď si uvedomuje, že v zmysle judikatúry najvyšších súdnych autorít nepatrí do práva strany na súdnu ochranu, aby dal súd odpoveď na každú jej otázku a vysporiadal sa s každým jej argumentom, ktorý nie je relevantný pre dané rozhodnutie, je presvedčený, že súd prvej inštancie ignorovaním jeho argumentácie a nevysporiadaním sa s ňou presvedčivým spôsobom zasiahol do jeho práv. Uviedol, že otázky, ktoré súd nedostatočne resp. nepresvedčivo zodpovedal, boli kľúčové pre správne a zákonné rozhodnutie (hodnovernosť „dôkazov“ predložených žalobcom, vykonané dokazovanie existencie zmlúv so M. a M.). Opomenutím svojej povinnosti dať odpoveď na právne a skutkovo významné otázky rozhodujúce pre posúdenie veci tak súd prvej inštancie nepriaznivo zasiahol do jeho základného práva na súdnu ochranu (IV. ÚS 14/07).

Napadnuté rozhodnutie považoval za zmätočné, svojvoľné a nerešpektujúce základné princípy logiky, nakoľko súd prvej inštancie úvahy, ku ktorým dospel, náležite a presvedčivo neodôvodnil. Na základe vymenovaných dôvodov vyhodnotil napadnutý rozsudok ako vecne nesprávny a nezákonný.

11. Žalobca vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalovaného, ktoré uskutočnil prostredníctvom svojho právneho zástupcu, navrhol napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť. Súčasne si uplatnil náhradu trov odvolacieho konania. K odvolacej námietke žalovaného, v ktorej namietal, že súd prvej inštancie založil napadnuté rozhodnutie len na tvrdení žalobcu, že žalovaný v roku 2015 ponúkal 10 nadštandardných 2-lôžkových apartmánov s Tv a internetom, ktoré malo vyplývať z údajného výpisu z jeho webovej stránky, ktorý však spochybnil, ale súd prvej inštancie na danú skutočnosť pri hodnotení dôkazov vôbec neprihliadal, a preto takéto pochybenie malo založiť dôvod na zrušenie napadnutého rozsudku pre jeho nezákonnosť a nesprávnosť, uviedol, že uvedené tvrdenie preukázal verejným vyhlásením žalovaného vykonaným na jeho webovej stránke. K argumentácii žalovaného prednesenej v konaní pred súdom prvej inštancie, v ktorej žalovaný voči jeho osobe namietal, že nepreukázal, že sporná webová stránka patrí žalovanému, že informácie z nej vyplývajúce sú pravdivé a týkajú sa žalovaného, že v roku 2015 boli v ubytovacom zariadení žalovaného prítomné zvukovoobrazové zariadenia, ktoré boli pripojené na televízny signál, a v ktorej argumentoval, že predložené informácie vyplývajúce z listiny zhotovenej dňa 04.04.2017 nepochádzajú z jeho stránky, ale z webovej stránky uvedenej v záhlaví daného listu, uviedol, že z listinného dôkazu, ktorý zhotovil dňa 04.04.2017, nespochybniteľne vyplýva, že bol vyhotovený zo stránky web.archive, ktorá zabezpečuje archiváciu jednotlivých webových stránok, čiže išlo o archiváciu z webovej stránky žalovaného „www.slamenabud...“ s obsahom, aký bol uverejnený dňa 12.04.2015. Napriek uvedenému trval na tom, že súdu predložil množstvo ďalších písomných dôkazov z archívnych webových stránok žalovaného z roku 2015, a tiež dôkaz o tom, že žalovaný je majiteľom stránky www.slamenabuda.sk.. Uviedol, že z predložených dôkazov vyplýva nespochybniteľne skutočnosť, že žalovaný mal v roku 2015 v ubytovacích jednotkách ním prevádzkovaného ubytovacieho zariadenia umiestnených 10 zvukovoobrazových zariadení, prostredníctvom ktorých vykonával ďalší verejný prenos. Poukazujúc opätovne na význam a výklad verejného deklarovania zvukovoobrazových zariadení v ubytovacom zariadení žalovaného a prihliadajúc aj na povahu veci mal za to, že žalovaný poskytoval klientom funkčné televízne prijímače riadne vybavené televíznym signálom, čiže spôsobilé slúžiť na účel, na ktorý boli určené. S poukazom na ust. § 151 ods. 1 a 2 C.s.p. ďalej uviedol, že žalovaný v konaní účinne nepoprel jeho skutkové tvrdenie, v ktorom vyslovil, že žalovaný v roku 2015 uskutočňoval verejný prenos v ubytovacom zariadení M. Z. L. & K. prostredníctvom 10 zvukovoobrazových zariadení, pretože dané skutkové tvrdenie výslovne nepoprel a ani k nemu neuviedol svoje vlastné skutkové tvrdenie. Zastával preto názor, že toto jeho tvrdenie je potrebné považovať za nesporné. Vychádzajúc z uvedeného vyhodnotil, že súd prvej inštancie nepochybil a na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam. K tvrdeniu žalovaného, v ktorom mu vytýkal, že svoj právny nárok odôvodňuje len domnienkou, že žalovaný mal mať pre rok 2015 uzavreté licenčné zmluvy so M. a M., ktorej dôvodnosť však nijako nepreukázal, uviedol, že nie je pravdivé, pretože svoj nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia nie je závislý od uzatvorenia hromadných licenčných zmlúv so M. a M.. V tejto súvislosti opätovne s poukazom na ust. § 151 ods. 1, 2 C.s.p. uviedol, že žalovaný výslovne nepoprel jeho skutkové tvrdenie, v ktorých konštatoval, že žalovaný v roku 2015 uzatvoril licenčné zmluvy so M. a M., na základe ktorých získal súhlasy týchto organizácií na používanie predmetov ochrany nimi kolektívne spravovanými na uskutočňovanie verejného prenosu technickými zariadeniami. A keďže žalovaný neuviedol ani svoje vlastné skutkové tvrdenia, mal za to, že tieto v žalobe prednesené skutkové tvrdenia je potrebné považovať za nesporné. Pokiaľ ide o odvolaciu námietku žalovaného, v ktorej namietal, že súd prvej inštancie mu v dôsledku nesprávneho procesného postupu znemožnil uskutočňovať jemu patriac procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces, keď s poukazom na ust. § 177 ods. 2 C.s.p. nenariadil vo veci samej pojednávanie, uviedol, že podľa jeho názoru boli v prejednávanej veci splnené všetky podmienky pre vydanie rozhodnutia bez nariadenia pojednávania podľa ust. § 177 ods. 2 písm. a) C.s.p., a teda nedošlo k porušeniu práva žalovaného na spravodlivý proces. Napadnutý rozsudok považoval za správny a spĺňajúci všetky atribúty vyžadované pre riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia, pretože dáva odpoveď na otázku, akými právnymi úvahami sa súd riadil, a na základe akých úvah rozhodol. Žalovanému preto podľa jeho názoru nebola odňatá možnosť konať pred súdom. Vo vzťahu k odvolacej argumentácii žalovaného týkajúcej sa zásahu do jeho práva na právnu istotu a predvídateľnosť súdnych rozhodnutí poukázal v závere svojho vyjadrenia na celý raz rozhodnutí všeobecných súdov vydaných v skutkovo obdobných veciach (ktoré

súčasne pripojil k svojmu vyjadreniu k odvolaní), v ktorých bolo obdobným žalobám v celom rozsahu vyhovené.

12. Žalovaný v odvolacej replike uviedol okrem skutočností, na ktoré poukázal už v ním podanom odvolaní (a ktoré odvolací súd už z tohto dôvodu opätovne neuvádza), že pre dostatočné zistenie skutkového stavu a pre zákonné rozhodnutie bolo nevyhnutné nariadiť pojednávanie vo veci samej. Zdôraznil, že ustanovenie § 177 ods. 2 písm. a) C.s.p. umožňuje súdu rozhodnúť bez nariadenia pojednávania len v prípade ak „ide o otázku jednoduchého právneho posúdenia veci, skutkové tvrdenia strán nie sú sporné a hodnota sporu bez príslušenstva neprevyšuje 2.000 eur“. Všetky tri predpoklady musia byť splnené súčasne. V prejednávanej veci bola však podľa jeho názoru splnená iba jediná z týchto podmienok, a to, že hodnota sporu neprevyšuje 2.000 eur. Keďže ostatné predpoklady na rozhodnutie veci bez nariadeného pojednávania splnené neboli, mal za to, že napadnuté rozhodnutie trpí vadou nezákonnosti. Pokiaľ ide o predpoklad jednoduchého právneho posúdenia, uviedol, že tento nebol splnený, pretože pokiaľ súd riadne nezistil skutkový stav veci, nemohol pristúpiť ani k záveru, že ide o jednoduché právne posúdenie veci. V súvislosti s predpokladom sporných skutkových tvrdení uviedol, že jednotlivé skutkové tvrdenia žalobcu boli v konaní natoľko sporné, že bez ich riadneho posúdenia nebolo možné spor spravodlivo rozhodnúť. Poznamenal, že práve inštitút pojednávania slúži na odstránenie rozporov v skutkových tvrdeniach. V danej súvislosti odcitoval ust. § 188 ods. 1, 2 C.s.p. a konštatoval, že ak by súd prvej inštancie nariadil vo veci pojednávanie, z jeho priebehu mohol ustáliť, že dôkazy predložené žalobcom nepreukazujú bezdôvodné obohatenie žalovaného, a preto je žalobu potrebné zamietnuť. Žalobcom predložené rozhodnutia súdov v iných veciach podľa jeho názoru nemôžu obstáť, pretože v konaní, v ktorom bolo vydané napadnuté rozhodnutie, bol súdom zvolený iný procesný postup. Poukázal na to, že o žalobe žalobcu rozhodol súd prvej inštancie najskôr platobným rozkazom zo dňa 12.07.2017, vydaným len na základe tvrdení žalobcu bez toho, aby mal možnosť vyjadriť sa k obsahu žaloby. Po podaní odporu a zrušení platobného rozkazu však súd prvej inštancie opäť rozhodol bez nariadenia pojednávania ex cathedra, čiže zotrval na svojom názore a riadne sa nevysporiadal s jeho písomnou argumentáciou. Namietal, že ohľadom sporných skutkových tvrdení súd prvej inštancie vôbec nevykonával dokazovanie. Procesný postup súdu, kedy by rozhodol bez nariadeného pojednávania, by bol podľa jeho názoru správny vtedy, ak by matériu žalobcom uplatneného nároku nespochybňoval a v odpore by spochybnil len časť súdom priznanej pohľadávky. V súdnom prípade však výslovne poprel právny dôvod pohľadávky žalobcu tým, že tvrdil, že žalobcovi nikdy nevznikla voči jeho osobe pohľadávka, ktorá je predmetom sporu. Opäť zdôraznil, že rozhodnutím veci bez nariadenia pojednávania mu súd prvej inštancie odňal možnosť konať pred súdom a tým nepriaznivo zasiahol do jeho práv a právom chránených záujmov. K tvrdeniu žalobcu, že nepoprel jeho skutkové tvrdenia, uviedol, že poprel celý základ sporu, a že od začiatku konania neuznáva žalobcom uplatnenú pohľadávku v celom rozsahu, z dôvodu, že táto žalobcovi nikdy nevznikla. Na záver zdôraznil, že uvedeným nesprávnym procesným postupom súdu došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces.

13. Odvolací súd, ktorý bol viazaný rozsahom a dôvodmi žalovaným podaného odvolania (ust. § 379 a § 380 C.s.p.), v prvom rade preskúmal procesný postup súdu prvej inštancie, ktorý vydaniu napadnutého rozsudku predchádzal, prejednal odvolanie žalovaného bez nariadenia odvolacieho pojednávania a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného je dôvodné, a že napadnutý rozsudok je potrebné v spojení s jeho opravným uznesením zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, nakoľko súd prvej inštancie svojim nesprávnym procesným postupom, spočívajúcim v rozhodnutí veci bez nariadenia pojednávania bez toho, aby na taký postup boli splnené zákonné podmienky ust. § 177 ods. 2 C.s.p., žalovanému, v ktorého neprospech napadnutým rozsudkom rozhodol, znemožnil, aby v konaní uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k vážnemu porušeniu jeho práva na spravodlivý proces, navyše tento nedostatok nemožno v odvolacom konaní napraviť.

14. Podľa čl. 48 ods. 2 prvá veta Ústavy SR, každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom.

15. Podľa čl. 12 C.s.p. (princíp ústnosti), na prejednanie veci sa nariaďuje ústne pojednávanie, ak zákon neustanovuje inak.

16. Podľa ust. § 177 ods. 1 C.s.p., súd nariadi na prejednanie veci samej pojednávanie.

17. Podľa ust. § 177 ods. 2 C.s.p., pojednávanie nie je potrebné nariaďovať, ak

- a) ide iba o otázku jednoduchého právneho posúdenia veci, skutkové tvrdenia strán nie sú sporné a hodnota sporu bez príslušenstva neprevyšuje 2 000 eur,
- b) strany s rozhodnutím vo veci bez nariadenia pojednávania súhlasia alebo
- c) to ustanovuje tento zákon.

18. Podľa ust. § 150 ods. 1 C.s.p., strany majú povinnosť pravdivo a úplne uvádzať podstatné a rozhodujúce skutkové tvrdenia týkajúce sa sporu.

19. Podľa ust. § 150 ods. 2 C.s.p., na zistenie podstatných a rozhodujúcich skutočností môže súd strany požiadať o ďalšie skutkové tvrdenia.

20. Podľa ust. § 151 ods. 1 C.s.p., skutkové tvrdenia strany, ktoré protistrana výslovne nepoprela, sa považujú za nesporné.

21. Podľa ust. § 151 ods. 2 C.s.p., ak strana poprie skutkové tvrdenia, ktoré sa týkajú jej konania alebo vnímania, uvedie vlastné tvrdenia o predmetných skutkových okolnostiach, inak je popretie neúčinné.

22. Podľa ust. § 389 ods. 1 písm. b) C.s.p., odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zruší, len ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, ak tento nedostatok nemožno napraviť v konaní pred odvolacím súdom.

23. Odňatím možnosti konať pred súdom a porušením práva na spravodlivý súdny proces je taký nežiaduci procesný postup súdu v prejednávanej veci, ktorým sa sporovej strane znemožní realizácia jej procesných práv, ktoré jej zákon priznáva za účelom ochrany jej práv a právom chránených záujmov. Táto vada je významná najmä vtedy, ak súd postupoval v rozpore so zákonom, prípadne s inými všeobecne záväznými právnymi predpismi, a tým znemožnil strane sporu uskutočňovať jej patriace procesné práva. Medzi najzávažnejšie prípady odňatia možnosti konať pred súdom možno zaradiť situácie, keď súd rozhodoval bez nariadenia pojednávania a neboli na to splnené podmienky, ak stranu sporu na pojednávanie riadne nepredvolal alebo ak rozhodol bez toho, aby bola dodržaná zákonom ustanovená lehota na prípravu pojednávania (uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4 Cdo 96/2010 zo dňa 20.05.2010). Obsah práva na spravodlivý súdny proces nespočíva len v tom, že osobám nemožno brániť v uplatnení práva, alebo ich diskriminovať pri jeho uplatňovaní. Obsahom tohto práva je tiež irelevantné konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Ak je toto konanie v rozpore s procesnými predpismi, porušuje ústavnoprávne princípy (II ÚS 85/06). Civilný sporový poriadok zabezpečuje ústavou zaručené právo osobnej prítomnosti na súdnom konaní (obsiahnuté v jej čl. 48 ods. 2) tak, že ukladá súdu, ak zákon nestanovuje inak, aby nariadil na prejednanie veci pojednávanie, na ktoré predvolá, ak je strana sporu zastúpená zástupcom pre celé konanie, spravidla len jej zástupcu, a ak je nevyhnutné vykonať výsluch sporovej strany aj stranu, inak len sporovú stranu, pričom predvolanie musí byť zástupcovi alebo strane sporu doručené tak, aby mali dostatok času na prípravu, spravidla najmenej 5 dní pred dňom, keď sa má pojednávanie konať (§ 177 ods. 1, § 178 ods. 1, 2 C.s.p.). Predvolaním na pojednávanie sa zabezpečuje, aby bolo strane konania umožnené vykonať právo na spravodlivý súdny proces, ktorého súčasťou je aj možnosť zúčastniť sa na pojednávaní. Zúčastniť sa prejednávania právnej veci pred súdom je neodňateľným právom strany sporu, a to v každom štádiu postupného procesu, pokiaľ zákon nestanovuje inak, ak na tomto svojom práve strana sporu trvá. Je teda na strane sporu, či toto svoje právo (právo účasti na pojednávaní) využije, alebo nie.

24. Vychádzajúc zo žalovaným podaného odvolania, v ktorom namietal okrem iného aj nespĺnenie zákonných podmienok ust. § 177 ods. 2 C.s.p. pre rozhodnutie danej veci bez nariadenia pojednávania, pristúpil odvolací súd najskôr k skúmaniu správnosti procesného postupu súdu prvej inštancie predchádzajúceho vydaniu napadnutého rozsudku z hľadiska splnenia týchto zákonných podmienok. V tejto súvislosti odvolací súd v prvom rade s poukazom na ust. § 177 ods. 1 C.s.p. zdôrazňuje, že na prejednanie veci samej sa v zásade nariaďuje pojednávanie. Až odsek 2 tohto zákonného ustanovenia upravuje prípady, kedy pojednávanie nie je potrebné nariaďovať. Ide o vyjadrenie fakultatívnosti nariadenia pojednávania, a teda je na rozhodnutí súdu, či aj v prípade, ak je naplnený niektorý z dôvodov predpokladaných v ust. § 177 ods. 2 C.s.p. pre nenariadenie pojednávania, pojednávanie nariadi. Podľa ust. § 177 ods. 2 písm. a) C.s.p. pojednávanie nie je potrebné nariaďovať, ak sú kumulatívne splnené 3 predpoklady, a to, že ide o otázku jednoduchého právneho posúdenia veci, skutkové tvrdenia strán

nie sú sporné a zároveň hodnota sporu bez príslušenstva neprevyšuje 2.000 eur. Ak sú splnené všetky tieto podmienky, nie je potrebné nariadiť pojednávanie, ani vykonávať dôkazy, pretože súd rozhoduje na základe nesporných tvrdení strán a pôjde len o právne posúdenie sporu. Úmyslom zákonodarcu bolo, aby sa dokazovanie vykonávalo len pri sporných tvrdeniach strán sporu. Pojednávanie nie je v zmysle ust. § 177 ods. 2 písm. b) C.s.p. potrebné nariaďovať ani v prípadoch, keď nie sú naplnené predpoklady uvedené v písmene a) tohto ustanovenia, predovšetkým v prípadoch, ak je hodnota sporu bez príslušenstva vyššia ako 2.000 eur (keďže v prípade spornosti tvrdení a navrhnutých dôkazov by v mnohých prípadoch vzhľadom na znenie ust. § 188 C.s.p. nebolo možné vykonať dokazovanie bez nariadenia pojednávania), no strany s rozhodnutím vo veci bez nariadenia pojednávania súhlasia. Pokiaľ tento súhlas neobsahuje žaloba alebo následné vyjadrenia strán sporu, môže súd vyzvať strany, či súhlasia s rozhodnutím vo veci bez nariadenia pojednávania. K výzve môže pripojiť doložku podľa ust. § 157 ods. 2 C.s.p., v ktorej uvedie, že ak sa strana v určitej lehote nevyjadrí, bude sa predpokladať, že nemá námietky s rozhodnutím vo veci bez nariadenia pojednávania. Súhlas musí byť daný vo forme podľa ust. § 125 C.s.p., súd sa nemôže uspokojiť len s telefonicky daným súhlasom alebo súhlasom zaslaným súdu v elektronickej forme bez autorizácie (e-mailom) a pod.. V poslednom rade umožňuje ust. § 177 ods. 2 písm. c) C.s.p. pojednávanie nenariaďovať aj v prípadoch, kde to výslovne ustanovuje Civilný sporový poriadok, a to konkrétne pri rozhodnutí platobným rozkazom podľa ust. § 265 C.s.p., rozsudkom pre zmeškanie žalovaného podľa ust. § 273 C.s.p., rozsudkom pre uznanie nároku podľa ust. § 284 C.s.p., rozsudkom pre vzdanie sa nároku podľa ust. § 288 C.s.p., ale aj podľa ust. § 249, § 297, § 304, § 314, § 322, § 329, § 339, § 385, § 443 C.s.p..

25. Z predloženého spisu, odvolací súd zistil, že predmetom tohto sporu je žaloba o vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 520 eur s príslušenstvom (úrokom z omeškania vo výške 5,05% ročne zo sumy 520 eur od 01.01.2016 do zaplatenia). Hodnota sporu bez príslušenstva je tak nepochybne nižšia ako 2.000 eur. O predmetnej žalobe rozhodol súd prvej inštancie najskôr platobným rozkazom č.k. 11Ca 5/2017-26 zo dňa 12.07.2017, ktorým žalobe v celom rozsahu vyhovel. Proti tomuto platobnému rozkazu podal však žalovaný včas vecne odôvodnený odpor, na základe ktorého súd prvej inštancie platobný rozkaz uznesením č.k. 11Ca 5/2017-39 zo dňa 01.03.2018 zrušil. V podanom odpore vyjadril žalovaný nesúhlas so žalobou žalobcu a žiadal ju ako nedôvodnú zamietnuť. Namietal, že žalobca svoj domnelý právny nárok žiadnym hodnoverným spôsobom nepreukázal a odôvodnil ho iba tým, že u jeho osoby ako prevádzkovateľa ubytovacieho zariadenia dochádzalo údajne v roku 2015 k verejnému prenosu prostredníctvom televízneho zariadenia pripojeného na signál. Keďže svoje tvrdenia nepreukázal žiadnymi relevantnými dôkazmi, mal za to, že ohľadom svojich tvrdení neuniesol dôkazné bremeno. Ďalej namietal, že žalobca nepreukázal, že mu patrí webová stránka - www.slamenabuda.sk, že informácie na tejto stránke a predloženom printscreeene sú pravdivé a týkajú sa jeho ubytovacieho zariadenia. Namietal tiež, že žalobca nepreukázal, že zvukovoobrazové zariadenia - Tv boli v roku 2015 v ubytovacom zariadení skutočne prítomné, a že boli pripojené na televízny signál, a tým spĺňali definíciu verejného prenosu. Mal za to, že v zmysle negatívnej dôkaznej teórie nemožno od neho požadovať, aby preukázal, že v roku 2015 nedochádzalo v jeho ubytovacom zariadení k verejnému prenosu, a teda, že nebol povinný uzatvoriť v žalobe uvedenú licenčnú zmluvu. Poprel, že by žalobcom predložené informácie pochádzali z jeho webovej stránky. Uviedol, že pochádzajú z webovej stránky uvedenej v záhlaví listu č. 4 pripojeného k žalobe, ktorej pôvod a hodnovernosť nie je absolútne preukázaná. Za ničím nepreukázané tvrdenie žalobcu považoval tiež to, kde uviedol, že sa domnieva, že žalovaný mal pre rok 2015 uzatvorené licenčné zmluvy so M. a M.. Keďže žalobca nepreukázal a ani sa hodnoverne nepokúsil preukázať, že by mal v roku 2015 povinnosť uzatvoriť so žalobcom hromadnú licenčnú zmluvu, vyslovil názor, že mu v spore nesvedčí pasívna vecná legitímácia, nakoľko nebol voči žalobcovi povinný na plnenie žiadnych povinností. K odporu žalovaného podal žalobca prostredníctvom svojho právneho zástupcu vyjadrenie s prílohami, ktoré doručil súd prvej inštancie riadne právnomu zástupcovi žalovaného dňa 11.05.2018 (č.l. 64 súdneho spisu). Žalovaný sa však k tomuto podaniu žalobcu nevyjadril. Následne súd prvej inštancie po vyhodnotení, že v posudzovanej veci ide o drobný spor s hodnotou 520 eur, s poukazom na ust. § 177 ods. 2, § 219 ods. 3 C.s.p. oznámil na úradnej tabuli a webovej stránke súdu, že v danej veci bude dňa 10.09.2018 verejne vyhlásený rozsudok, ktorý v uvedený deň aj verejne (bez predchádzajúceho nariadenia pojednávania a prejednávania veci na pojednávaní) vyhlásil. Týmto rozsudkom vyhovel žalobe žalobcu v celom rozsahu a žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 520 eur s príslušenstvom. Žalobcovi priznal tiež nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu. Z predloženého spisu odvolací súd ďalej zistil, že žalovaný (a ani žalobca) súdu prvej inštancie neadresoval žiadne podanie, z ktorého by vyplývalo, že súhlasí s rozhodnutím tejto veci bez nariadenia pojednávania. Mal tiež nesporne preukázané, že súd prvej inštancie strany sporu nevyzýval,

aby sa vyjadrili, či súhlasia s rozhodnutím vo veci bez nariadenia pojednávania, nakoľko takáto výzva obsahom príslušného spisu nie je.

26. Na základe takto zistených skutočností dospel odvolací súd k jednoznačnému záveru, že v danom prípade zákonné podmienky ust. § 177 ods. 2 C.s.p. umožňujúce súdu rozhodnúť vec bez nariadenia pojednávania splnené neboli. Vo vzťahu k písm. a) tohto ustanovenia, ktoré vyžaduje pre možnosť rozhodnúť vec bez nariadenia pojednávania, kumulatívne splnenie 3 podmienok (t.j. musí ísť o otázku jednoduchého právneho posúdenia veci, o nesporné skutkové tvrdenia strán a hodnotu sporu bez príslušenstva neprevyšujúcu 2.000 eur), odvolací súd uvádza, že z týchto 3 podmienok nebola v posudzovanej veci splnená práve podmienka nespornosti skutkových tvrdení strán sporu. Splnenie podmienky hodnoty sporu neprevyšujúcej sumu 2.000 eur je zrejmé z výšky žalovanej sumy uvedenej v žalobnom petite, v ktorom sa žalobca domáha od žalovaného vydania bezdôvodného obohatenia vo výške 520 eur s príslušenstvom. Pokiaľ ide o splnenie podmienky, že ide o vec jednoduchého právneho posúdenia, odvolací súd vychádzajúc z odbornej právnickej literatúry (Komentár k Civilnému sporovému poriadku, H. K. Z., XXXX, B., Š.Č., W., J., M., Z., V., W., M., Z., V., G., W., F. N.), podľa ktorej musí byť v zásade každá právna otázka pre súd jednoduchá, keďže súd počas celého konania postupuje v prirodzenom inštitucionálnom presvedčení o správnosti svojho výkladu hmotného práva, splnenie tejto podmienky prezumuje. Navyše v danej súvislosti zdôrazňuje, že problematika nastolená v posudzovanej veci je riešená v skutkovo podobných prípadoch súdnou praxou jednotne. Pokiaľ ide o posledný predpoklad týkajúci sa nespornosti skutkových tvrdení strán sporu, k záveru o nesplnení tohto predpokladu odvolací súd dospel po preskúmaní žalovaným podaného odporu, z obsahu ktorého jednoznačne ustálil, že žalovaný účinne v zmysle ust. § 151 ods. 1, 2 C.s.p. poprel skutkové tvrdenia žalobcu. Ako príklad odvolací súd cituje časť vyjadrenia žalovaného, v ktorom uviedol: „V zmysle negatívnej dôkaznej teórie nie je možné spravodlivo od Žalovaného požadovať, aby preukázal, že v rozhodnom období (v roku 2015) nedochádzalo v jeho ubytovacom zariadení k verejnému prenosu a teda, že nebol povinný uzatvoriť so Žalobcom hromadnú licenčnú zmluvu.“ Z tohto tvrdenia bez akýchkoľvek pochybností vyplýva, že žalovaný poprel, že by dochádzalo v rozhodnom období (v roku 2015) v jeho ubytovacom zariadení k verejnému prenosu. Je to zrejmé aj z toho, že výslovne zdôraznil, že na základe negatívnej dôkaznej teórie nemožno od neho spravodlivo požadovať, aby preukázal skutočnosť, ktorá sa (podľa jeho tvrdenia) nestala, t.j. skutočnosť, že v roku 2015 nedochádzalo v jeho ubytovacom zariadení k verejnému prenosu. Ďalej výslovne namietal, že cit: „Žalobca nepreukázal, že zvukovoobrazové zariadenia boli v roku 2015 skutočne v ubytovacom zariadení prítomné, ani že by boli pripojené na televízny signál a zároveň, že by tieto spĺňali definíciu verejného prenosu.“. Skutočnosť, že žalovaný popiera skutkové tvrdenia žalobcu, vyplýva tiež z ďalších jeho v odpore uvedených tvrdení, ktorými spochybňuje hodnovernosť a pravdivosť žalobcom predložených listinných dôkazov (výťažkov printscreenu vytvoreného z dotknutej webovej stránky), pretože práve prostredníctvom spochybňovania predložených listinných dôkazov popiera a vyvracia skutkové tvrdenia žalobcu, ktoré majú z daných dôkazov vyplývať. Vychádzajúc z obsahu odporu žalovaného a obsahu žaloby žalobcu odvolací súd konštatuje, že medzi stranami sporu bola nepochybne sporná skutočnosť, či došlo v roku 2015 v ubytovacom zariadení prevádzkovanom žalovaným prostredníctvom 10 kusov televíznych prijímačov k verejnému prenosu, a teda či boli tieto televízne prijímače vybavené signálom spôsobilým uskutočniť verejný prenos. Odvolací súd preto jednoznačne ustálil, že v danom prípade neboli kumulatívne splnené podmienky písm. a) ust. § 177 ods. 2 C.s.p. oprávňujúce súd rozhodnúť spor bez nariadenia pojednávania.

27. Následne pristúpil odvolací súd k skúmaniu prípadného splnenia niektorej z ostatných podmienok podľa zvyšných písmen tohto ustanovenia. Pokiaľ ide o podmienky uvedené v písm. b) uvedeného ustanovenia, z predloženého spisu mal odvolací súd jednoznačne preukázané, že žalovaný (a ani žalobca) s rozhodnutím sporu bez nariadenia pojednávania súhlas nevyslovil a na vyjadrenie prípadného súhlasu s takýmto postupom ani zo strany súdu prvej inštancie vyzvaný nebol. Je preto nesporné, že neboli naplnené ani podmienky písm. b) spomínaného ustanovenia. Odvolací súd ďalej zistil, že v posudzovanej veci nešlo ani o výnimky podľa písm. c) dotknutého ustanovenia, pri ktorých Civilný sporový poriadok explicitne umožňuje rozhodnúť vec bez nariadenia pojednávania (t.j. v ust. § 265, § 273, § 284, § 288, § 249, § 297, § 304, § 314, § 322, § 329, § 339, § 385, § 443 C.s.p.). Na základe týchto skutočností dospel odvolací súd k finálnemu záveru, že v súdnej veci nebola naplnená ani jedna zákonná podmienka ust. § 177 ods. 2 C.s.p., na ktoré súd prvej inštancie poukázal v odôvodnení napadnutého rozsudku, ktorá by ho oprávňovala rozhodnúť predmetný spor bez nariadenia pojednávania, a teda aj bez vykonania potrebného dokazovania ohľadom sporných skutkových tvrdení

strán v ich prítomnosti. Postup súdu prvej inštancie, ktorým rozhodol vo veci samej, v ktorej sú medzi stranami sporu sporné skutkové tvrdenia, bez nariadenia pojednávania bez toho, aby boli na taký postup splnené zákonné podmienky ust. § 177 ods. 2 C.s.p., je v každom prípade nesprávny a nezákonný, a vážne porušujúci právo sporových strán, najmä však žalovaného, v ktorého neprospech bolo napadnutým rozsudkom rozhodnuté, na spravodlivý súdny proces. Takýmto postupom súd prvej inštancie žalovanému znemožnil uskutočňovať všetky jeho procesné práva, ktoré mu Civilný sporový poriadok ako sporovej strane na pojednávaní priznáva (§ 181 ods. 1, § 149 v spojení s § 154, § 181 ods. 3, § 182 C.s.p.). Najmä mu však ako strane, ktorá v rámci uplatnených prostriedkov procesnej obrany účinne poprela skutkové tvrdenia protistrany a ňou predložené dôkazy, znemožnil realizovať jeho základné Ústavou SR v čl. 48 ods. 2 garantované právo na prejednanie veci vo svojej prítomnosti, čím zároveň porušil princíp ústnosti civilného sporového konania upravený v čl. 12 C.s.p., podľa ktorého sa na prejednanie veci nariaďuje ústne pojednávanie.

28. Vzhľadom na skutočnosť, že procesný postup súdu prvej inštancie, ktorý predchádzal vydaniu napadnutého rozsudku, trpel vadou, v dôsledku ktorej bolo žalovanému znemožnené uskutočňovať jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý súdny proces, a keďže tento nedostatok nie je možné v konaní pred odvolacím súdom napraviť, nakoľko ide o tak závažné pochybenie procesného postupu súdu prvej inštancie, ktoré vedie vždy k zrušeniu napadnutého rozsudku, odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v spojení s opravným uznesením č.k. 11Ca 5/2017-115 zo dňa 17.10.2018 z dôvodu podľa ust. § 389 ods. 1 písm. b) C.s.p. v spojení s § 391 ods. 1 C.s.p. v celom rozsahu (aj v závislom výroku o trovách konania) zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, pričom s ostatnými odvolacími námietkami žalovaného, týkajúcimi sa veci samej, sa už nezaoberal, pretože by to bolo vzhľadom na doposiaľ nevykonané dokazovanie predčasné a neúčelné. Po vrátení veci na ďalšie konanie a nové rozhodnutie bude úlohou súdu prvej inštancie vec nanovo prejednať a rozhodnúť o nej. Predovšetkým bude jeho úlohou nariadiť vo veci pojednávanie, predvolať naň riadne v súlade s ust. § 178 C.s.p. obe sporové strany, t.j. ich právnych zástupcov (prípadne i žalobcu a žalovaného, ak bude potrebný ich výsluch), a vykonať na ňom dokazovanie spôsobom predpísaným Civilným sporovým poriadkom za súčasného zachovania a rešpektovania všetkých procesných práv oboch sporových strán, pričom svoje nové rozhodnutie súd prvej inštancie odôvodní riadne v súlade s ust. § 220 ods. 2 C.s.p.. Právnym názorom odvolacieho súdu je súd prvej inštancie viazaný (ust. § 391 ods. 2 C.s.p.).

29. O nároku na náhradu trov (aj tohto odvolacieho) konania rozhodne súd prvej inštancie v novom rozhodnutí o veci (ust. § 396 ods. 3 C.s.p.).

30. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je odvolanie prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).